

Iată mama ta!

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

„Iată mama ta!”

„Lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria, soția lui Clopa, și Maria Magdalena.” (Ioan 19.25-27) – Ce loc plăcut ocupă aici femeia înaintea Omului al doilea, după ce ea odinioară a devenit o cursă pentru primul om!

Ele „L-au urmat” deja în Galileea (Marcu 15.41) și Îi „slujeau cu averile lor” (Luca 8.2,3); și multe altele li s-au alăturat în drumul Lui spre Ierusalim.

Le reîntâlnim și după aceea: ele „stăteau în fața mormântului” (Matei 27.61), „se uitau unde-L puneau” (Marcu 15.47), „au văzut mormântul și cum a fost pus trupul Lui” (Luca 23.55,56); după aceea au cumpărat și pregătit „miresme ca să vină să-L ungă” (Marcu 16.1), întrerupte numai de sabat în activitatea lor plină de dragoste. Au venit „la sfârșitul zilei de sabat, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii” (Matei 28.1 și versetele următoare) și duminica „dis-de-diminează” (Marcu 16.9,10; Luca 24.1 și versetele următoare), da, „pe când era încă întuneric” (Ioan 20.1 și versetele următoare), la mormânt și astfel au devenit primii martori ai mormântului gol precum și aducătoarele mesajului Celui înviat, care li S-a arătat mai întâi lor! Și aici le vedem ca martori a ceea ce s-a petrecut la cruce, cele mai multe „stăteau departe, privind” (Luca 23.49; Matei 27.55), dar unele dintre ele, cel puțin temporal, în imediata apropiere (Ioan 19.25). Desigur ele ca femei aveau mai puțin să se teamă decât uceniciei; dar cu toate acestea rămâne valabil că simpatia adevărată și dăruirea reală față de Domnul lor le-a condus în locul acesta. – Ce plăcut și frumos, cum merge la inimă comportarea lor!

Însă în aceste versete este vorba de mama lui Isus. – Ce multitudine de gânduri ne cuprind la studiul meditativ al acestei scene! Soția dulgherului trăind în condiții modeste în Nazaret, cetatea disprețuită din Galileea, este „mama Lui” și El este „Fiul ei!” Cât de mult S-a smerit El Însuși! (Filipeni 2.7) Cât de mult ni se amintește aici iarăși de natura Sa umană, de coborârea Sa la nivelul nostru! „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie!” (Galateni 4.4).

Însă această realitate minunată, tainică, nu era de ajuns pentru carnea religioasă; privirile a mii de creștini din toate timpurile, așa cum știm, s-au îndreptat de la Fiul spre mamă, prin aceea că i s-a adus venerație, fără să se țină seama că în Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim nici cea mai mică bază pentru aceasta.

Într-adevăr ea este numită de îngerul Gabriel ca fiind una „căreia i s-a făcut mare har” și este „binecuvântată între femei”; și noi înțelegem de asemenea și că Elisabeta o numește „fericită”, da, că „toate generațiile” o vor numi fericită (Luca 1.28,45,48). Însă magii din Orient adoră Copilul și nu pe mamă (Matei 2.11); Simion a binecuvântat numai pe părinții Lui, în timp ce el nu a îndrăznit să întâmpine în felul acesta pe Copil (Luca 2.34). „Dar fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” (Evrei 7.7).

Iată mama ta!

Și ce reverență a umplut inima Mariei cu privire la privilegiul de care a avut parte, să fie mama Domnului! Aceasta o arată deja cântarea ei de laudă, cum rezultă și din răspunsul ei dat îngerului (Luca 1.38,46 și versetele următoare). Înțelegerea ei era mică, și ea „se mira de cele ce se spuneau despre El” (Luca 2.33,50), dar citim despre ea: „Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei.” (Luca 2.19,51) Cu totul asemănător a fost când El a început slujirea Sa: cu toate că ea înțelegea foarte puțin drumul Său, totuși cuvintele ei rostite la nunta din Cana (Ioan 2.3,5) dovedesc că ea era conștientă cu cine avea a face.

Cu excepția a două cazuri (Matei 12.47; 13.55) mama Domnului nu mai este amintită până la textul nostru. Ea trece pe planul secund, așa cum în mod necesar devotamentul Domnului față de slujba Sa trebuia să lase relațiile Sale naturale cu mama Sa și cu poporul Său să treacă pe planul secund. „Oare nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu” (Luca 2.49)³⁴, a spus deja băiatul Isus părinților Lui. Și când era pe cale „să iese din casă”, aceasta este, să Se îndepărteze de Israel, auzim de la El: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” (Matei 12.48-13.1) Aproape ciudat ni se pare, când la nunta din Cana El spune mamei Sale: „Femeie, ce am Eu a face cu tine?” (Ioan 2.4) – Nu venise încă ceasul să reveleze lui Israel gloria Sa și să transforme apa necazului poporului Său în vinul bucuriei.

Și acum? Așa cum a fost pe tot drumul, așa cum atunci o zi întreagă mama „a căutat cu mare îngrijorare” (Luca 2.43 și versetele următoare, 35) pe băiatul de doisprezece ani, tot așa acum trebuia să se împlinească cuvântul lui Simion adresat ei: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie.” Căci acum, la cruce, era vorba de desfacerea pentru totdeauna a legăturilor naturale care Îl țineau, pe El, Cel venit în carne, până în momentul acesta legat cu pământul.

„Când a văzut Isus pe mama Sa și lângă ea stând ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!”” (Ioan 19.25-27). În momentul în care mama Sa trebuia să-L piardă, El i-a dat un alt fiu în ucenicul, cu care Îl unea cea mai intimă legătură, căruia ea putea să-i dovedească dragostea și purtarea ei de grijă, și totodată i-a dat și un îngrijitor. Căci Domnul Isus a avut totdeauna o inimă pentru cei singuratici și suferinzi – și are și astăzi încă. „Nu plânge!”, a spus El „cuprins de milă” acelei femei înaintea porților cetății Nain, al cărei singur fiu era dus la mormânt; și El a atins sicriul și i-a dat iarăși pe fiul ei (Luca 7.12 și versetele următoare). Ce mult a însemnat aceasta pentru această văduvă!

Dar ce trebuie să fi însemnat pentru această mamă aici sub cruce să aibă parte de o astfel de dragoste și o astfel de înțelegere de la Cel ce atârna pe cruce în suferințe grele, de la Fiul lui Dumnezeu!

Ce privire în inima totdeauna plină de dragoste a Domnului ne oferă aceste informații ale Cuvântului inspirat! – „Ei nu știu ce fac” – așa a fost sentința, cum am văzut, a bunătății și îndelungii Lui răbdări față de vrăjmașii Lui. „Astăzi vei fi cu Mine în rai!” – Cu aceste cuvinte El a deschis în har unui păcătos pocăit porțile spre viața veșnică. Și prin faptul că acum, stând deasupra tuturor celor care se petreceau cu El la cruce, Se gândește la mama Lui

---

³⁴ Textual se spune: „în lucrurile sau treburile Tatălui Meu?” – Nu este vorba de templu, așa cum uneori se presupune.

Iată mama ta!

care rămânea în urmă, El ne revelează inima Sa plină de cea mai gingașă dragoste și purtare de grijă.

Nu este așa, cum noi probabil am putea gândi, că sentimentele și simțămintele omenești Îi erau străine, chiar dacă în devotamentul Lui față de Dumnezeu a acordat locul convenit acestor simțăminte.

Putea să fie altfel? El era Dumnezeu adevărat și Om adevărat, și ambele într-o unire desăvârșită, unică în felul ei. Pe cât de tainică și de neînțeles este și rămâne aceasta pentru noi, pe atât de măreț este pe de altă parte respectul nostru și admirația noastră față de El, cu atât mai mult cu cât lăsăm să lucreze asupra noastră.

„Iată mama ta!” – Ce trebuie să fi fost aceasta și pentru ucenic, să fie onorat cu o astfel de misiune și o astfel de încredere! Știm că este însuși scriitorul evangheliei, care niciodată nu își numește numele, dar de mai multe ori spune „ucenicul, pe care-l iubea Isus” (Ioan 21.24; 13.23; 19.26; 20.2; 21.7,20). El nu vorbește despre dragostea lui pentru Domnul; nu despre ceea ce era el și ce făcea el, ci dragostea nespus de mare și de nepătruns a Domnului său era pentru el mai presus de tot ceea ce el știa să relateze despre sine. Exact așa cum el în prima sa epistolă ne vorbește despre dragostea lui Dumnezeu: „În aceasta este dragostea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi ... Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.10,19).

Ne poate uimi că o astfel de dragoste, care umplea inima Lui, a exercitat și o influență deosebită asupra vieții ucenicului? La ultima cină el ocupă locul cel mai apropiat de Domnul, da, noi îl vedem „stând la pieptul lui Isus” (Ioan 13.23,25; 21.20). El este singurul aici care a urmat pe Domnul său preaiubit până sub cruce, în timp ce ceilalți s-au făcut de rușine, și de asemenea îl vedem că este primul la mormântul gol (Ioan 20.2,4,8). La Marea Tiberiadei el este primul care recunoaște pe Domnul (Ioan 21.7), și începând de acolo și până la sfârșitul cărții nu îl mai vedem plecând de lângă Cel înviat.

Pentru o astfel de inimă, care stă în felul acesta în savurarea dragostei Lui, Domnul va găsi totdeauna ocazii noi ca să-i arate dragostea Sa. „Ucenicul, pe care-l iubea Isus” este primul la acea cină care a primit din gura Domnului informația pe care inimile tuturor celorlalți voiau s-o aibă (Ioan 13.25,26). El a primit și – acolo la Marea Tiberiadei – o slujbă deosebită (Ioan 21.22 și versetele următoare), și în pasajul cu care ne ocupăm, Domnul îl onorează cu o încredere deosebită: „Femeie, iată fiul tău!” – „Iată mama ta!” – În relațiile naturale, pe care Domnul le-a avut în timpul drumului Său pe pământ, ucenicul acesta trebuia să ocupe locul Lui. Ce moștenire prețioasă, personală a Domnului său preaiubit! „Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.” (Ioan 19.27) Putea să fie altfel? Putea să mai fie vreo cumpănire în inima ucenicului iubit?

Lăsăm pe seama cititorului să tragă concluzia din aceasta pentru aplicarea practică în viața lui.